

Arrest

nr. 73 500 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juni 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2011.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 In november 2009 komt de verzoekende partij in België aan in het bezit van een visum type D (gezinshereniging). Op 7 januari 2010 wordt zij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf (A-kaart).

1.2 Op 29 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op 13 juli 2011 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van (...)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- en gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Op 23.06.2011 liet het gemeentebestuur ons telefonisch weten dat er geen samenwoonst meer is tussen beide echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag opgemaakt op 24.06.2011 blijkt tevens dat er geen samenwoonst meer is sedert begin juni 2011. Haar echtgenoot heeft het huis verlaten wegens scheiding. Door haar echtgenoot wordt de echtscheidingsprocedure opgestart.

En uit de gegevens van het rijksregister blijkt eveneens dat zij officieel apart gaan wonen zijn sedert 14.06.2011. De man, A. A., verblijft in de (...)straat xx te 1030 Schaarbeek en B. F. verblijft sedert 14.06.2011 in de (...)straat xx te Aalst.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, beiden vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt echter ambtshalve vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht van verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2 van de vreemdelingenwet van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van de verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen. Bijgevolg is de vordering tot schorsing reeds op grond van deze reden onontvankelijk en bestaat er geen noodzaak uitspraak te doen over de door de verwerende partij opgeworpen exceptie. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende:

“Verzoekster heeft een huwelijk aangegaan met haar Belgische echtgenoot.

Dat zij daarbij misleid en geslagen werd door haar echtgenoot.

Dat verzoekster dan ook niet anders kon dan uit de echtelijke woning te vertrekken.

Om deze redenen heeft de politie een verslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster de echtelijke woning heeft verlaten.

Het kan dan ook niet als correct en rechtvaardig beschouwd worden dat verzoekster, na deze persoonlijke bedreigingen en aantijgingen, nu ook nog door de Dienst Vreemdelingenzaken gestraft word, in die zin dat haar verblijfsvergunning afgepakt wordt.

Dat verzoekster zich hiertegen met hand en tand wenst te verzetten.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2 Daar waar de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel de schending van de motiveringsplicht opwerpt, wijst de Raad erop dat zij nergens in de uiteenzetting van dit middel aangeeft op welke wijze de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt. In deze mate is het enig middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Het enig middel wordt derhalve louter met betrekking tot de zorgvuldigheidsplicht onderzocht.

Aangaande de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals de verzoekende partij zelf ook aangeeft, aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 2° (oud) van de vreemdelingenwet gesteld wordt dat de verzoekende partij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Er wordt verwezen naar een telefonisch onderhoud van 23 juni 2011 waarbij het gemeentebestuur liet weten dat er geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten, naar een samenwoningverslag van 24 juni 2011 waaruit blijkt dat er geen samenwoning meer is sedert begin juni 2011, dat de echtgenoot van de verzoekende partij het huis wegens scheiding verlaten heeft, dat door haar echtgenoot de echtscheidingsprocedure wordt opgestart en dat uit de gegevens van het rijksregister eveneens blijkt dat de echtgenoten officieel apart zijn gaan wonen sedert 14 juni 2011, dat de man in Schaarbeek woont en de verzoekende partij in Aalst.

De verzoekende partij stelt dat zij een huwelijk is aangegaan met haar Belgische echtgenoot, dat zij “daarbij” misleid en geslagen werd door haar echtgenoot, dan ook niet anders kon dan uit de echtelijke

woning te vertrekken en dat om deze redenen de politie een verslag heeft opgesteld waaruit blijkt dat zij de echtelijke woning heeft verlaten. Zij meent dat het dan ook niet als correct en rechtvaardig kan beschouwd worden dat zij, na deze persoonlijke bedreigingen en aantijgingen, nu ook door de gemachtigde van de staatssecretaris gestraft wordt, in die zin dat haar verblijfsvergunning afgepakt wordt. Zij stelt dat het zodoende duidelijk is dat de beslissing manifest foutief werd genomen, dat de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek naar haar situatie heeft geleverd, dat de bestreden beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht en dat dit onbehoorlijk gedrag van de *“Minister van Binnenlandse Zaken”* uitmaakt.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen huwelijk met een Belg, maar met een niet-EU-vreemdeling is aangegaan, met name een Marokkaan.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf erkent dat zij de echtelijke woning heeft verlaten en dat zij nergens hetgeen voor het overige in de bestreden beslissing wordt gesteld, betwist. Tevens dient erop gewezen te worden dat hetgeen in de motivering van de bestreden beslissing is opgenomen, beantwoordt aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

De verzoekende partij voert in de uiteenzetting van haar enig middel slechts aan dat zij misleid en geslagen werd door haar echtgenoot, dat *“om deze redenen”* de politie een verslag heeft opgesteld waaruit blijkt dat ze de echtelijke woning heeft verlaten en dat het na deze persoonlijke bedreigingen en aantijgingen dan ook niet als correct en rechtvaardig kan beschouwd worden dat zij *“nu ook nog door de Dienst Vreemdelingenzaken gestraft wordt, in die zin dat haar verblijfsvergunning afgepakt wordt”*. Zij stelt dat de bestreden beslissing manifest foutief is genomen en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht.

Met betrekking tot de aangehaalde misleiding, slagen, persoonlijke bedreigingen en aantijgingen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hierbij beperkt tot loutere beweringen die geenszins gestaafd worden. Deze beweringen vinden geenszins steun in het administratief dossier en zelfs bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij geen enkel stavingsstuk om haar beweringen te onderbouwen. Nergens blijkt dat de politie om reden van misleiding en slagen door de echtgenoot van de verzoekende partij een verslag heeft opgesteld. Het enige verslag van de politie dat zich in het administratief dossier bevindt, is het *“(v)erslag van samenwoning gezamenlijke vestiging”* van 24 juni 2011, een verslag dat blijkens het administratief dossier is opgesteld op vraag van de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van een telefonisch onderhoud van 23 juni 2011 waarin door het gemeentebestuur van Aalst werd gemeld dat er geen samenwoning meer was tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot. Bovendien blijkt uit voormeld verslag dat de verzoekende partij op haar nieuw adres te Aalst werd aangetroffen en dat als *“(m)otief van de afwezigheid van de betrokkene en, indien mogelijk, de reden hiervoor”* werd aangegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij het huis verlaten heeft wegens scheiding en dit sinds juni 2011. Verder wordt in het verslag nog vermeld dat de afzonderlijk levende persoon (met name de echtgenoot van de verzoekende partij) in Schaarbeek verblijft en worden als *“motieven waarom de betrokkenen niet op hetzelfde adres wonen”* het volgende aangegeven: *“scheidingsprocedure wordt opgestart door A. A.”* (A. A. zijnde de naam van de echtgenoot van de verzoekende partij). Ten slotte kan worden opgemerkt dat voor het onderdeel *“Eventuele opmerkingen – (...)”* uitdrukkelijk *“geen”* werd ingevuld. Uit dit verslag van 24 juni 2011 blijkt zodoende dat de verzoekende partij zelf aanwezig was bij de samenwoningcontrole waarop voormeld verslag betrekking heeft, dat zij met de betrokken inspecteur van politie heeft gesproken en dat zij de mogelijkheid heeft gehad de situatie uiteen te zetten. Nergens heeft zij echter melding gemaakt van enige misleiding, slagen, persoonlijke bedreigingen en aantijgingen door haar echtgenoot of enig ander persoon. Reeds vijf dagen na de samenwoningcontrole wordt de bestreden beslissing genomen, waarvan de motivering, zoals hoger reeds gesteld, beantwoordt aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier, met inbegrip van voormeld verslag van 24 juni 2011. De verzoekende partij kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet verwijten geen zorgvuldig onderzoek naar haar situatie te hebben geleverd en zijn beslissing niet op een correcte feitenvinding te hebben gestoeld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoek tot horen van 18 november 2011 stelt dat de beslissing onzorgvuldig en ongemotiveerd is gezien de intrekking van het verblijf enkel gebaseerd is op het niet meer voorhanden zijn van de samenwoning en geen afweging is gedaan naar de duur van het

verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee in haar verzoek tot horen een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar enig middel ontwikkelt. Ook ter terechtzitting van 21 december 2011 voegt zij enerzijds ter ondersteuning van haar enig middel een bijkomend argument toe, met name dat de bestreden beslissing al te summier gemotiveerd is, en verwijst zij anderzijds nogmaals naar het feit dat geen analyse van de bijkomende gegevens werd gemaakt, zoals het geslagen worden door de echtgenoot. Wat dit laatste betreft, volstaat het te verwijzen naar hetgeen de Raad hoger reeds heeft gesteld.

Aangaande het ontwikkelen van nieuwe argumenten ter ondersteuning van het in het inleidend verzoekschrift opgeworpen middel dient erop gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden, met name dat de opgeworpen schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht ongegrond voorkomt, gezien de uiteenzetting van de verzoekende partij geen steun vindt in het administratief dossier noch op enige wijze gestaafd wordt. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden), doch richt zich noch in voornoemd verzoek tot horen noch ter terechtzitting van 21 december 2011 tegen het feit dat de door haar opgeworpen schending geen steun vindt in het administratief dossier en niet gestaafd wordt. Het verzoek tot horen strekt er niet toe aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, alsnog recht te zetten. Noch in voormeld verzoek tot horen noch ter terechtzitting toont de verzoekende partij aan dat deze nieuwe argumenten de openbare orde raken en niet konden worden ontwikkeld in haar inleidend verzoekschrift. Zij stelt in tegendeel zelf dat, hoewel *“pas recent opgenomen in Belgische wetgeving, (...) deze verplichting reeds (bestond) uit de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en art. 17 van het RICHTLIJN 2003/86/EG VAN DE RAAD van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging”*. De in het verzoek tot horen van 18 november 2011 en ter terechtzitting van 21 december 2011 nieuw ontwikkelde argumentatie ter ondersteuning van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:
mevr. C. BAMPS, kamervoorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS